

Leid jij je leven of leidt het leven jou?

Deborah, Dag van de Retoriek 2017

1) Controle?

Controle hebben over je leven.

Altijd op zoek zijn naar zekerheden.

Genoeg geld op de bank.

Een mooi dak boven je hoofd.

Leuke sociale contacten.

De juiste outfit.

Misschien wel liever zonder, maar toch maar met make-up de deur uit.

De tofste foto's en filmpjes op social media – “kijk hoe leuk mijn leven is”.

Maar ben ik wel leuk genoeg? En pas ik wel binnen het plaatje?

Het lijkt of alles valt of staat met controle en zekerheid. Je zou er eens op moeten letten hoe gemakkelijk we een ander veroordelen, hoe gemakkelijk we denken: “Wat een rare bril. Wat een gekke schoenen. Hé, die loopt raar. Die heeft vast niet hoger dan MBO gedaan. En die heeft een Porsche Cayenne – vast een arrogante man”.

De hele dag zijn we bezig onszelf naast een ander te plaatsen en in ons hoofd te zorgen dat we goed uit de verf komen. Dat we voldoen aan de norm. Ja, als je gestudeerd hebt en een goede baan hebt gevonden, kom je een heel eind in deze maatschappij. Maar ben je niet zo slim? Of mindervalide? Dan is het vaak knap lastig. Door die druk van moeten presteren en erbij moeten horen, creëren we enorme afstanden tot elkaar.

Ik denk dat het altijd op zoek zijn naar controle en zekerheid ons vooral in de weg staat. Ik denk dat elk mens diep in zijn hart, gewoon wil liefhebben en geliefd wil worden. Dat elk mens wil aanraken en aangeraakt wil worden. Dat elk mens wil verbinden en verbonden wil zijn met de wereld om hem heen.

s' Avonds lekker tegen elkaar aanliggen op de bank, hand in hand lopen over straat, een lekkere massage, een arm om je heen, een knuffel, een innige zoen... liefdevolle seks.

2) Op reis

In de maanden januari en februari van dit jaar ben ik op bezoek geweest bij mijn broer Chiel in Zuid-Amerika. Drie jaar geleden begon hij zijn reis rond de wereld. Liftend van Nederland naar Spanje. Zeilend van de Canarische eilanden naar de Caraïben. Van Antigua naar Sint-Maarten, van Suriname naar Brazilië, naar Paraguay en Uruguay. In Uruguay kwam hij in contact met een spirituele commune en niet veel later besloot hij om hier te blijven, “hier wil ik wonen” zei hij. Vele telefoongesprekken volgden en Chiel vertelde uitgebreid wat hij daar deed en vond. Aan de ene kant vond ik het fascinerend, aan de andere kant vertrouwde ik het voor geen meter. “Wat doet hij daar? Wat doen al die mensen met hem? Is het niet een enge sekte waarin hij terecht is gekomen?” ‘Er is maar

één manier om daar achter te komen' dacht ik. Dus besloot ik om hem op te zoeken. Twee maanden onderdompelen in het leven van Chiel. Drie weken samen reizen door Argentinië en Chili en vijf weken proeven van het leven in de commune. Vanaf het moment dat we elkaar zagen en vasthielden op het vliegveld wist ik dat het goed zat. Ik voelde het, ik zag het. Chiel is hier super gelukkig. De eerste twee weken ontdekte ik langzaam het reilen en zeilen in de commune en was *overwhelmed* door de manier van leven. Wow wat is iedereen hier liefdevol en oprecht. Ik voelde me ontzettend welkom. Tegelijk was er ook een enorme afstand tussen ons.

“Ik vind het super eng om me met je te verbinden” Zei Chiel. “Wie ben jij? Wie is deze vrouw eigenlijk die al mijn hele leven mijn zus is?” Heel eerlijk en oprecht dat hij dat met me deelde natuurlijk, maar ook super moeilijk. Ik had me dat wel even anders voorgesteld. Ik wilde dat we het fijn hadden samen, dat we een team waren. Maar het was verre van dat.

Chiel en ik hebben best een rare jeugd gehad. Gezinstherapie en zo - ik heb daar altijd afstand tot genomen. Chiel was bang voor die afstand en ik durfde niet te verbinden. En die oude patronen zaten nog steeds in ons beider systeem. Geen wonder dat de vraag ‘wie ben jij?’ in alle hevigheid in Uruguay weer naar boven kwam.

Enfin, onze reis van 3 weken samen door Argentinië en Chili stond gepland en ondanks dat we aan elkaar moesten wennen, verheugden we ons daar enorm op. Een week voordat we vertrokken stelde Pan, de spirituele leider van de commune, de vraag aan Chiel: “*Do you really need to go on this trip?*”

Terwijl Chiel zat te worstelen met de verbinding tussen ons kreeg hij ook nog de vraag of we wel echt samen op reis moesten gaan. Nog een worsteling erbij. “Ja, waarom wil ik drie weken op reis met iemand waar ik eigenlijk heel veel afstand tot voel? Waarvan ik helemaal niet zeker weet of we het wel leuk gaan hebben? Ik heb het hier toch gewoon goed?” Chiel deelde zijn gevoelens met me en legde uit dat het een leerproces is, en dat hij hoe dan ook met mij op reis wilde gaan. Ik was boos en verdrietig. We hadden een mooie reis gepland en nu leek alles in te storten.

“Deze commune gaat toch over liefde en verbinding? Over goed zijn voor elkaar en het beste voor elkaar willen? Pan brengt je nu alleen maar in verwarring. Hoe kan dat in godsnaam goed bedoeld zijn?”

3) *Vertrouwen op mijn intuïtie*

Een paar dagen voordat we vertrokken, was er een meeting aan de keukentafel met Pan en de rest van de vrienden. Gevoelens, mooie momenten, worstelingen, alles komt in zo'n meeting aan bod.

“Ik vind het super moeilijk om me met mijn zus te verbinden” zei Chiel. “Ondanks dat ik haar al 29 jaar ken – heb ik eigenlijk geen idee wie ze is. En daarnaast blijft de vraag ‘*Do you really need to go on this trip*’ maar door mijn

hoofd spoken. Wat gebeurt er? Waarom brengt het me zo in de war?” Pan legde in vele woorden uit hoe hij er over dacht. Ik luisterde vooral sceptisch en was het hoofdzakelijk en vóóral niet met hem eens. Wat dacht deze man wel niet om mijn broer zo in de war te maken ?!

Pan legde uit dat het hele broer-zus concept vaak is gebaseerd op oordelen, projecties, verwachtingen en pijn uit het verleden. Dat bij de kleinste opmerkingen de heftigste emoties naar boven kunnen komen. En dat dat juist zorgt voor heel veel afstand. Als je afstapt van het broer-zus zijn, kan je als twee zielen met elkaar verbinden en krijg je écht contact. Dan staat er niks meer in de weg. Dan geniet je samen van het leven en van het moment. Dan maakt het dus ook niet uit waar je bent. Of je nou hier bent of in Argentinië of in Chili – het is overall goed. Misschien hoef je dan dus helemaal niet op reis....

Toen hij dat zei knapte er iets in mij. Opeens stroomde de tranen over mijn wangen en kon ik niet meer ophouden met huilen. Nog nooit had ik *en publique* zo gehuild. In mijn hart voelde ik dat hij misschien best een punt had, mijn mind zei echter dat hij helemaal geen gelijk had. Ik was de controle kwijt. Ik had al bijna geen zekerheden hier – ik kende niemand en wist totaal niet in wat voor wereld ik was beland. Of ik in een liefdevol nest was terecht gekomen of toch in een enge sekte, ik wist het niet. En door Pan moest ik ook nog de enige zekerheid – dat ik een broer had waar ik naar mijn idee altijd op kon terug vallen - laten varen. Echter kon ik niet stoppen met huilen en me alleen maar overgeven aan mijn emotie. Eén voor één kwamen mensen naar me toe om me te troosten. “Het is goed, laat het maar gaan”. Ik bleef huilen.

Uiteindelijk kwam Pan naar me toe en hield me vast. De man waar ik zo boos op was mocht me troosten. Ik huilde in zijn armen en kon niet geloven dat ik me zo durfde te laten gaan. Ik gaf me over en voelde diep in mijn hart dat het goed was. Mijn hart sprak overduidelijk en mijn mind had niks meer te vertellen. Een bizar, onwerkelijk en super eng gevoel.

4) *Kiezen*

De nacht ervoor had ik een droom gehad waarbij ik uit de lucht viel en maar bleef vallen. De grond kwam niet dichterbij en het gevoel geen grond meer onder mijn voeten te hebben maakte me onzeker en wankel. Echter was ik tijdens het vallen super relaxed. Ik voelde me ontspannen en blij. Ik dacht ‘misschien duurt het nog wel een week voordat ik de grond raak, maar dat maakt helemaal niks uit’. Deze droom illustreerde precies wat er met me gebeurde. Ik was in een wereld beland waar ik al mijn zekerheden moest laten varen, waar ik letterlijk geen grond meer onder mijn voeten had. Ik stond voor de keuze, óf ik kies nu voor de zekerheid en controle en zet me volledig af tegen alles wat er gebeurt. Ik pak mijn spullen en keer deze commune de rug toe, dat is de veiligste manier om te overleven. Óf ik kies ervoor om nu mijn hart te volgen en te geloven dat mijn intuïtie de waarheid spreekt. Ik geef me over aan het grotere geheel en geloof erin dat deze mensen het beste met mij voorhebben.

Ik heb voor het laatste gekozen en me volledig aan het commune-leven over gegeven. Chiel en ik zijn op reis gegaan, en vele magische momenten volgden. Wouw, wat een avontuur hebben we beleefd. We hebben het hele broer-zus concept laten varen en zijn een echte hartverbinding aangegaan. Bijna nooit heb ik me zo diep met iemand verbonden gevoeld. Hand in hand liepen we door de straten van Buenos Aires. Dansend stonden we aan de weg om de volgende lift te regelen. Minuten lang knuffelden we alsof de wereld om ons heen niet meer bestond. Leven in het hier en nu. De weken die erna volgden heb ik zoveel mooie mensen ontmoet en zoveel geleerd. Dat het leven gaat over genieten en gelukkig zijn. Verbinding maken met elkaar en je overgeven aan het grotere geheel. Niet oordelen, bevestiging zoeken en je pijn projecteren op een ander, maar onvoorwaardelijk liefhebben.

5) Laat het leven mij maar leiden

Natuurlijk moet ik ook zorgen dat ik genoeg geld op de bank heb staan en mijn huur kan betalen. Dat ik verantwoordelijkheid neem voor wat ik doe. Ik wil mijn leven alleen niet laten leiden door controle, druk en moeten presteren. Ik wil mezelf zijn en vertrouwen op mijn intuïtie. Leven in het moment en genieten van wat er is. Geloven dat dingen niet voor niets gebeuren en dat alles gebeurt met een reden. Ik denk vaak: 'we zijn hier gemiddeld maar zo'n 70 jaar op aarde. En we doen allemaal zo ontzettend ingewikkeld. Waarom? Waarom doen we zo moeilijk en waarom doen we elkaar zoveel pijn?' Ik zou de wereld zo graag anders zien. Nu ik de wereld van Chiel heb ontdekt en me daarin volledig heb kunnen overgeven aan mijn intuïtie, weet ik dat het anders kan. Weet ik dat je kan kiezen voor een leven in het hier en nu. Een leven zonder druk, stress en erbij moeten horen. Als ik dan op sommige momenten toch opga in de hectiek van de maatschappij en me onzeker voel, gestressed, in de war of ongelukkig, probeer ik vooral lief te zijn voor mezelf. Te ontspannen en het de tijd te geven. Alles vooral niet te serieus te nemen en het leven met een beetje humor te zien. Hoe mijn leven zal lopen weet ik niet. Misschien zeil ik over een paar jaar de wereld rond met Matthijs. En misschien woon ik ooit in Uruguay in de commune bij Chiel. Het lijkt me fantastisch en ik sta er helemaal voor open. Maar echte controle heb ik er niet over. Ik laat me leiden door het leven, ik geef me over en geloof er in dat ik precies op het juiste moment, op de juiste plek zal zijn.